

Naročnina: Za tuzemstvo z dostavo mesečno Din 5, četrtletno Din 15, polletno Din 30, celoletno Din 60; za inozemstvo Din 60 in poština posebej. — Oglasi po ceniku.

SOCIALIST

Izhaja vsak petek popoldne.
Nefrankirana in nepodpisana pisma se ne sprejemajo.
Sedež uredništva in uprave Ljubljana, Vidovdanska cesta št. 2, pritličje.

Glasilo Socialistične Stranke Jugoslavije

Štev. 27.

V Ljubljani, dne 19. junija 1925.

III. Leto.

Protestna akcija GRSJ in SSJ.

Protestni shodi po celi državi. — Velikanska udeležba delavskih slojev. — Enodušen odpor proti neznosnim razmeram.

Pol tisoča krajevnih organizacij Glavnega radniškega saveza in Socialistične stranke Jugoslavije je nastopilo preteklo nedeljo po vseh industrijskih krajih države, proti nezasišanim krivicam, ki se gode delavskemu razredu v tej državi.

Od Triglava do Vardarja se je dvignilo delavsko ljudstvo, da vloži svoj veto proti metodam, ki se jih poslužuje vladajoča buržuazija. Vsa številna poročila, ki jih dobivamo iz različnih krajev, opisujejo nepričakovano velikansko udeležbo in mnogo obetajočo enodušnost delavskih mas v borbi za svoje eksistenčne pravice.

Zlasti delavska Slovenija je pokazala preteklo nedeljo, da ima voljo in hotenje korakati v prvih vrstah bojujoče se delavske armade. Tudi ostale pokrajine; Srbija, Hrvatska, Vojvodina, Bosna, Dalmacija itd., so dvignile nešteto bataljonov protestujočega proletarijata, tako da cenimo brez pretravanja udeležbo na protestnih shodih preko 200 tisoč proletarcev iz cele države. V teh razkosanih razmerah je ta številka vsekakor ogromen migljaj, da je voda za jezo že tako narasla, da ga bo podrla, ali pa bo našla drug izhod iz svojega položaja.

Čudno in prečudno je, da je vsaka reakcija pa naj je bila izvajana v starem, srednjem ali novem veku vedno enako slepa in da se iz zgodovine ničesar ne nauči.

Današnja reakcija ima nešteto prikljupov iz zgodovine, kakšen je bil vedno konec takim reakcionarnim dobam. L. 1914. je triumfirala slična reakcija, kakor vlada danes. Države s svojimi žandarskimi bajonetmi, ječami in visilicami so zgledale kakor granitne stavbe, ki bi bile v stanju klubovati tisočletnim viharjem. Ali po štiriletnem vzdrževanju terorja in vlade železne roke so se zgostile demokratične sile v narodih in en sam val je zadostoval, da so propadale države s svojimi stoletnimi prestoli, kakor hišice iz igralnih kart.

Poteklo je komaj par let od takrat in vendar je buržuazija pozabila na vse tiste dni, ko je kot trepetajoča trepetlika zvijala v smrtnih krčih. Pozabila je in po 8. februarju se ji zdi, da bo tem dalje vladala čim več krivic bo napravila do smrti izmučenemu narodu.

Pravilnik za bratovske skladnice, novi stanovanjski zakon, novi tiskovni zakon itd. so znaki kurje slepote, s katero je obdarjena vsaka reakcija in tako tudi sedanja. Višek slepote pa predstavlja zakon o obdavčenju delavskih plač, ki ima vse lastnosti zagreniti delavstvu, še poslednjo trohico veselja do življenja.

V teh razmerah ni čuda, da se polasča delavskih množic obup, ki tira ves delavski pokret na levo, k skrajnemu odporu. Da ta odpor ni demagoški, temveč oprt na mišljenje in čustvovanje širokih množic so pokazali ravno nedeljski shodi, ki so kazali po svoji velikanski udeležbi pravo vulkansko vrenje.

Nič ne pomaga, če se tolaži buržuazija po svojem „Jutru“, da se je udeležilo trboveljskega shoda le 300 ljudi in da so drugi vsi popivali v gostilnah. Resnica je vendarle nasprotna, da se je udeležilo tega shoda preko 2 tisoč ljudi, ki so bili do

zadnjega moža vsi popolnoma trezni, ter so z vso resnobo zasledovali referate govornikov in jih enodušno odobraval in kazali odločno voljo se po teh referatih tudi ravnati!

Nič ne pomaga, če se skuša z omalovaževanjem in zamolčevanjem naših shodov po buržuaznem časopisu zmanjšati pomen te akcije — vse to je nam le dokaz, da je gospoda res oslepela na obe očesi.

Ta slepota nam pa ob enem kaže, da je treba započeti akcijo z vso energijo nadaljevati. To se bo tudi zgodilo in že tekom prihodnjih dni bodo sledile od strani naših organizacij odredbe, ki bodo stopnjevale ostrino boja do največje višine.

Za vse naše članstvo pa velja parola:

Vsi na krov!

Potek shodov.

Ljubljana. Protestni shod združenih strokovnih organizacij SSJ se je vršil v veliki dvorani Mestnega doma, ki je bila nabito polna poslušalcev.

Referirali so ss.: Uratnik, Makuc in Marcel Žorga. Resolucija soglasno sprejeta. Volja za borbo proti krivicam na višku!

Trbovlje. Protestnega shoda na dvorišču rudarskega doma se je udeležilo okoli 2000 ljudi. O položaju in zahtevah proletarijata so referirali ss. J. Jeram in Vergelj iz Jesenic, Šober iz Zagorja in F. Svetek iz Ljubljane. Resolucija z velikim navdušenjem za borbo soglasno sprejeta.

Hrastnik. Protestni shod smo morali vsled velikanskega poseta preložiti iz dvorane na dvorišče delavskega doma. Referirali so ss. J. Kleinovšek, J. Jeram, F. Svetek in K. Malovrh. Resolucija in protestni telegram z velikim odobravanjem in soglasno sprejeta.

Jesenice. Kljub velikanskemu pompu, ki so ga priredili klerikalci ob praznovanju 15. letnice „Orlov“ se je spremenil naš shod v velikanski protestno demonstracijo, kateri je prisostvovalo preko 1000 ljudi.

Po balkanski konferenci v Pragi.

Dne 12., 13. in 14. t. m. se je vršila v Pragi od soc. delavske internacionale sklicana konferenca zastopnikov balkanskih socialističnih strank, ki se je bavila v prvi vrsti z razmerami v Bolgariji, govorilo pa se je na konferenci tudi o splošnem političnem položaju na balkanskem polotoku. Razun zastopnikov internacionale (ss. De Broueiere, T. Schaw in F. Adler) so se udeležili konference delegati bolgarske soc. dem. stranke (ss. Sakasov, Nejkov in Pastuhov), grške soc. stranke (s. Yanios) in ss. Topalovič in Korun za SSJ. Konferenci so tudi prisostvovali kot gosti zastopniki češke, nemške češke, rusinske in ogrske soc. stranke. Romunski delegat je bil zadržan udeležiti se konference.

Kakor znano, se je vršila že lansko leto spomladi slična konferenca v Bukarešti. Tudi ta prva balkanska konferenca se je bavila v glavnem samo z razmerami v Bolgariji, ki so zaenkrat pač najbolj pereč problem na Balkanu. Novi neredi v Bolgariji, izzvani v aprilu t. l. od terorističnega krila opozicije proti Cankovi vladi, so dali Cankovi vladi znova pretvezo za izvajanje belega terorja. Da pa zadobe internacionala in pa v njej priključene soc. stranke pravo sliko o razmerah v Bolgariji, je bila nova konferenca potrebna, posebno še, da zadobe naši bolgarski sodrugji potrebno pomoč za svoj boj proti Cankovi diktaturi.

V boljše razumevanje bolgarskih razmer in sklepov praške konference podamo najprvo kratko sliko dogodkov v Bolgariji tekom zadnjih let.

Pred svetovno vojsko so obstojale na bolgarskem dve soc. stranke, takozvani ožji (levi) in širši (desni) socialisti. Ožjih socialistov ni več, ker je ta stranka po vojni razpadla odnosno odšla v komuniste. Široki socialisti pa so svoj soc. program obdržali in so včlanjeni v socialistični delavski internacionali. Stranka je primeroma močna, ima v sedanjem sobranju (parlamentu) 30 poslancev in je dosegla tudi pri zadnjih obč. volitvah, ki so se vršile pod sedanjo Cankovo vlado, lepe uspehe.

Bulgarska se je borila med svetovno vojsko na strani centralnih držav in je po nesrečno končani vojski prišla v zelo težek položaj. V prvo povojno vlado, v katero so — razun komunistov — vstopile vse do takrat opozicionalne stranke v Bolgariji, so stopili tudi bolgarski socialisti. Izvršile so se volitve v sobranje, pri katerih so dobili največ mandatorov zemljoradniki (Stambolijski), absolutne večine pa niso dobili. Socialisti so dobili 47 mandatorov kljub temu, da Stambolijski ni dobil večine, je vendar znal dobiti moč v roke. Izzval je znani železničarski štrajk, ki je neugodno končal in je 10 dni po tem štrajku razpisal nove volitve, pri katerih zopet ni dobil večine. To večino (1 glas) pa si je Stambolijski ustvaril s tem, da je razveljavil nekaj opozicionalnih mandatorov in potem s to večino vpeljal kmečko diktaturo. L. 1923. je izvedel na podlagi novega volivnega reda, ki je odpravil proporc. nove volitve, pri katerih je seveda dobil večino v sobranju.

Vsled diktatoričnega vladanja, pa tudi vsled zunanje-politične orientacije, ki ni bila po volji nekaterim nacionalističnim meščanskim skupinam, je postajala opozicija proti Stambolijskega vladi vedno večja, dokler ni prišlo do puča 9. junija 1923, ki so ga izvedle desničarsko-orjunaške stranke in klike in ki je prelil potoke krvi. Socialisti se puča niso udeležili, pač pa so — upajoč —, da pomagajo vspostaviti demokracijo v Bolgariji, vstopili v Cankovo vlado. Kmalu pa so sprevideali, da je Cankov še večji diktator, kakor je bil Stambolijski, za to so iz vlade izstopili in šli v najostrejšo opozicijo.

Prva balkanska konferenca je bolgarski soc. stranki dala moralne podpore v njenem težkem boju proti Cankovi vladi. Socialisti v Bolgariji so namreč edina resna opozicionalna stranka proti dosedanemu re-

žimu. Ostanke bivše zemljedelske stranke so popolnoma razbiti, komunisti pa so vsled svoje pučistovske taktike vladi samo dobro došli, ker zamore najti v komunistični taktiki pretvezo za izvajanje belega terorja in vzdrževanje teroristične diktature.

V opoziciji so socialisti dosegli izvedbo obč. volitev v Bolgariji, dosegli so tudi 3 amnestije. Vse njihovo delo je bilo naperjeno na to, da ustvarijo podlago za uvedbo res demokratične vlade v Bolgariji, ki naj bi izvedla na podlagi starega, proporcionalnega volivnega zakona nove volitve, ki naj bi dale nesrečnemu bolgarskemu narodu priliko, da svobodno pokaže svojo voljo.

To delo pa so dogodki v aprilu t. l. zavrgli. Opozicionalni pučisti so napravili v aprilu t. l. atentat na kralja, na stolnico v Sofiji, pri kateri je poginilo toliko ljudi ter s tem izzvali vso silo Cankovega terorja nad večino bolgarskega naroda, ki obsoja rdeč in bel teror v isti meri.

Cankovi vladi belega terorja so socialisti v sobranju odrekli budžet, glasovali so proti uvedbi izjemnega stanja v Bolgariji in izročili so vladi spomenico, v kateri so zahtevali vspostavitev normalnega stanja v državi in našli vse najnujnejše zahteve, za doseg tega stanja. Cankova cenzura je zabranila celo objavo te spomenice, da ne bi svet zvedel za teror, ki vlada v Bolgariji!

Tak je položaj na Bolgarskem. Teror z leve, teror z desne, boj dveh klik, anarhistične in reakcionarno militaristične, večina bolgarskega naroda pa si želi miru, demokracije...

Samo padec Cankove vlade in oživotvorenje demokratizma, v prvi vrsti potom novih, svobodnih volitev, zamore rešiti bolgarsko ljudstvo levega in desnega terorja. To je ugotovila praška balkanska konferenca, ki je zato vzela na znanje dosedanj boj bolgarskih socialistov proti Cankovi vladi ter pritrdila njihovim načrtom za nadaljevanje tega boja. Vse delo bolgarskih socialistov v bližnji bodočnosti bo šlo za normalizacijo razmer in za nove volitve. Za izvedbo tega načrta so obljubile soc. internacionala in v njej včlanjene stranke bolgarskim sodrugom svojo pomoč.

Vse soc. stranke sveta

Jutro nalašč zmolčalo, kakor tudi izjavo gerenskega sossveta, katera je bila poslana Jutru v priobčitev in invalidom v pojasnilo, katero bomo priobčili v prvi prihodnji številki našega lista, da bodo tudi delavci vedeli, kakor tudi pošteni Jutrovi bralci, kake moralne kvalitete se skrivajo za Jutrovim uredništvom. Kar se pa tiče porastka dem. stranke pod predstvom gosp. Plavšaka,

pa samo častitamo na pridobitvi takih članov, ki vsaki mesec menjajo svoje prepričanje kakor luna. Mi Vam voščimo samo dober tek, ter priporočamo, da jih pošljete na prvo športno olimpijado kot izborne skakalce, kjer bodo odnesli čisto sigurno prvo mesto, samo pazite, da jim kdo drugi več ne ponudi kakor Vi, ker bodo gotovo zopet skočili bog ve kam.

Politične vesti.

Vstaja v Kantonu.

Že zadnjič smo pisali, da so na Kitajskem izbruhnili hudi nemiri in da se bodo ti nemiri bržkone nadaljevali. Zadnje vesti iz glavnih mest ogromne Kitajske potrjujejo to našo domnevo. Nemiri, upori, razdejavanja se nadaljujejo in postajajo od dne do dne nevarnejša. V Kantonu je izbruhnila prav resna vstaja, revolucionarji so zavzeli mesto in ponovno spodili tuje in domače oblastvene čete. Več tisoč oseb, vojaških in civilnih, je bilo ubitih ali ranjenih. Angliška je poslala nekaj vojnih ladij v tamošnje vode, da zaščitijo svoje državljane ter obenem zahtevala, da mora pekinška vlada zatreti takoj vsako nacionalno in boljševiško propagando. Anglija si je namreč utepla v glavo, da so ti nemiri in vstaje izključno boljševiško delo — pravi, da vodijo kantonske vstaje ruski boljševiški častniki — in vidi v tem resno nevarnost za svoje nadaljno gospodarstvo v Aziji. Čudimo se kratkovidnosti preslavne angleške diplomacije, ki misli, da se da tako veliko ljudsko gibanje nasilno zatreti. Lahko je zahtevati v Pekingu, naj se komunistična propaganda med skrajno nezadovoljnim kitajskim ljudstvom prepove, toda od tega do fakičnega udušenja tega grozečega revolucionarnega gibanja je še precejšen korak. Anglija prihaja s svojo zahtevo prepozno, če se je gibanje že tako razširilo med ljudstvom in zavzelo že tako silo in organizacijsko sposobnost, da more postaviti sama na noge cele močne vojaško opremljene armade, ki prodirajo od mesta do mesta in zavzemajo cele province, potem je vsako prepovedovanje in vsako žuganje z represalijami zelo naivna reč. Če je nadalje tudi res, da vodijo vstaje ruski častniki, potem je pač bolje priznati, da nimamo več opraviti z navadnimi lokalnimi vojnami med različnimi domačimi velikaši, kakor je to bilo prej, nego da nastajajo tam doli povsem nove, izredno nevarne razmere, katerim ne bo mogla Anglija več biti kos s svojimi tradicionalnimi sredstvi kolonialne vojne in diplomacije.

Anglija more gospodovati po Afriki in po Aziji le dokler bo tamošnje ljudstvo slepo in zakrknjeno, kakor se pa v teh masah zbudi nova zavest — tedaj je definitivno po Angliji in po njeni absolutni premoči v takozvanih kolonijah.

Ti neredi so predvsem strašno svarilo Angliji in vsem imperijalistom.

Boji v Maroku.

Tudi Franciji prede precej huda v njeni maroški koloniji. Maroški vstaši, ki so napadli španske čete in jih spodili ter s tem povzročili strašno krizo v Španiji, ki se je resno tresla za to svojo kolonijo, so sedaj obrnili svojo ost Franciji, ki tudi gospodari nad precejšnjim delom maroškega ozemlja. Ti boji v Maroku niso sicer nič novega, vendar se v takem obsegu niso pojavili že nekaj let. Francoski ministrski predsednik Painlevé se je te dni podal v Maroko, da se osebno prepriča o stanju tamošnje francoske vojske in o pravih vzrokih te nepričakovane vojne. Marokanci so se tekom svetovne vojne hrabro borili na strani Francije, če so se sedaj uprli, morajo biti resni razlogi po sredi. Kaj bo ukrenila francoska vlada, da potolaži razdivjane maroške črnce, ne vemo. To pa vemo, da je najboljša kolonialna politika, ki prizna vsakemu narodu to, kar mu gre. Toda ali morejo kapitalistične države voditi tako politiko? Ne! Zato bo takih vojn

vedno dosti, vsaj do tedaj, dokler bo vladal kapitalizem.

Italija in garancijski pakt.

Francija in Anglija sta se v glavnem sporazumele glede garancij, ki se jih zahteva od Nemčije v izplačevanju reparacij, zlasti pa v pogledu oboroževanja Nemčije za eventuelno novo vojno. Kakšne so približno te garancije smo že pisali. Velika tajnost je pa še danes, kaj je pravzaprav prisililo Anglijo, ki je bila še pred kratkim napram Nemčiji precej popustljiva, da je povsem osvojila gledišče francoskega zunanjega ministra Brianda, ki je bil od nekdanj hud neprijatelj Nemčije. Nekaj mora pač biti po sredi. Veliko rezerviranost napram temu paktu kaže zaenkrat Italija, ki daje dovolj razločno razumeti svojim zaveznikom iz svetovne vojne, da ji nekaj ni všeč. Sicer je Italija sama že parkrat povedala, da je močno zainteresirana na tem, da se Nemčija ne ojači in da se Avstrija ne priključi k njej, glede pakta samega pa pravi, da se bo jasno izjavila potem, ko bo pakt popoln.

Morda se pa bodo medtem pogodili tudi z Italijo, in nam navadnim zemljanom bo treba vso stvar vzeti le na znanje. Sedanja metoda diplomacije je pač taka, da ne smejo nič vedeti ravno tisti, ki se jih stvar najbolj tiče, namreč državljani sami. Iz tega spora z Italijo se pa tudi vidi, da se velike države ozirajo na manjše le v podrejeni meri. Tako je pač načelo imperijalizma, za katerega se po neumnem ogrevajo tudi tiste države, ki bi ga morale, že zato, ker so manjše, odkloniti.

Spor z Grčijo.

Naš spor z Grčijo, o katerem smo zadnjič pisali, pravijo, da bo v kratkem poravnán. Diplomati z ene in druge strani se že pridno vozijo med Beogradom, Salonikom in Atenami. Nekaj torej bo. V čem je pravz

Krajevne organizacije naj organizirajo med delavstvom zbirke za naš tisk.

V prihodnjih dneh razpošljemo nabiralne pole na vse organizacije. Vsak funkcionar in vsak zaupnik naj gre z nabiralno polo od delavca do delavca in mu pojasni, da brez organizacije ni misliti na zboljšanje delavskega položaja.

Stojimo pred važnimi akcijami. Pripravimo se pravočasno, da bodo imele naše akcije uspeh.

Naj ne manjka pri tej zbiralni akciji ne ene organizacije, niti en zaupnik. Vsi za enega — eden za vse bodi naše geslo. — Na delo!

Člansko zborovanje kraj. org. v Celju. V nedeljo, dne 7. junija se je vršilo zelo dobro obiskano člansko zborovanje. Kot prvo se je podalo poročilo o članskem gibanju in o stanju blagajne, katero je podal blagajničar s. Pitamic. Povdarjal je potrebo točnosti in da mu manjkajo nekateri subkasirji, katere je treba nadomestiti. S. Doklar odpotuje, kateremu se izreka za požrtvovalnost prisrčna zahvala in priznanje. Prostovoljno so se na to prijavili ss. Krajnc Alojz, Zlahtja Karl in Pongrac za velevažno pionirsko delo zaupnikov v stranki. Sklenilo se je sklicati sestanek vseh podlagajin, na katerem se bo ugotovilo, kateri člani še niso poravnali prispevkov, da se jih obišče, in da se na ta način obdržijo v avdijenci vsi člani in tudi tisti, ki so na novo pristopili. Nato je govoril s. Koren o političnem položaju in socialni zakonodaji v naši državi, o davkih, ki jih je naložila vlada in ki jih mora plačevati delavski razred ter o stanovanjskem zakonu in konečno o zavarovanju za starost in onemoglost, ki bi moralo sotpiti s 1. julijem 1925 po zakonu o zavarovanju delavcev v veljavo. Njegovemu izvajanju je članstvo mirno in pazljivo sledilo. — Pri raznoterostih je prišlo vprašanje sprejema s. Böhma v stranko na razgovor, ki je prijavil svoj pristop. Po daljši vsestransko stvarni debati je bil s. Böhm sprejet. S. C. Böhm je nato podal izjavo, da se bo točno ravnal po sklepah in smatra taktiko stranke za edino pravilno.

Iz uprave.

Današnji številki prilagamo pošne položnice. Prosimo cenj. naročnike, da se jih poslužijo in nakažejo naročnino.

Tisti cenj. naročniki pa, ki imajo naročnino že plačano, naj jih shranijo za poznejši čas ali pa pridebe novega naročnika.

Ob tej priliki prosimo vse, da pazijo na položnice. Upravo stane vsaka položnica 10 para. Pri večjem številu pa znesek naraste v precejšnjo vsoto.

DOPISI.

ZAHVALA.

Vsem, ki ste nam stali ob strani, z nami sočustvovali in nas tolažili ob britki izgubi našega predobrega očeta

Antona Polesnika žel. v p.

izrekamo srčno zahvalo. Posebno se zahvaljujemo g. županu in gg. občinskim odbornikom za izkazane zadnje dobrote. Nadalje vsem darovalcem vencev, želez. godbi iz Celja kakor tudi železničarjem, ki ste nepozabnega pokojnika spremili na zadnji poti.

Žalujoča rodbina Polesnik.

Trbovlje. Poslovilni večer, ki so mi ga priredili trboveljski „Svobodaši“ na predvečer moje poroke, moram priznati, da je bilo nekaj tako lepega, tako proletarsko čutečega, da še nikoli v našem društvu. Oprostite mi sodrugi in sodružice, če se Vam ne morem zadostno zahvaliti v tem člančiču. Toda, že na tem mestu Vam obljubujem, da bom ostal vedno med Vami kot delavec kulturno-proletarske organizacije in zvest socialistični ideji.

Zahvaljujem se obenem še za prekrasno zbrano besedo s. Klenovšku in s. Poloviču, predvsem pa mladi, 11 letni sodružici Anici Klenovškovi, ki je obdržala med krog 200 Svobodaši govor, kateri me je ganil do solz. Ves solzan sem poslušal njene besede, a premagati se nisem mogel; srce je občutilo preveč...

Govor je bil sledeč:

Pozdravljeni sodrugi in sodružice, ki ste došli in se odzvali povabilu društva. Pozdravljen od nas vseh, posebno pa od proletarske mladine. Ti sodrug Korimšek, ki si prišel med nas, kakor zvezda vodnica, nas pripravljaj v borbi za naše delavske pravice in nas vzgajaj v socialistični ideji. Ozmimo se na okrog, pogledimo in preštejmo naše vrste; reči moramo: to je naše delo in marsikatero potno kapljo si je obrisal naš Korimšek. Da prešine vsa proletarska srca socialistična ideja in, da dosežemo naš cilj, ki je edino v socialistični družbi, prisegamo, da Te hočemo posnemati tako dolgo, da bo zbrana vsa proletarska mladina pod našo rdečo zastavo. V tem smislu hočemo, da gremo, da dosežemo naš veliki cilj zmage proletarijata nad kapitalom.

Ti sodrug Korimšek, pa sprejmi to skromno darilce, ki Ti ga poklanja v znak priznanja za Tvoje veliko in požrtvovalno delo, v spomin — društvo „Svoboda“.

V nadi, da ostaneš še nadalje zvest naši veliki socialistični ideji, da skupno dogradimo boljši družabni red bratstva, enakosti in svobode...

Nisem pričakoval niti od daleč tega, kar mi je naše tako priljubljeno društvo pokazalo pri slovesu. Hvala Vam! Najlepša hvala tudi za oba šopka in prekrasni spominski sliki, kar me bo spominjalo še mnoga poznejša leta o naši „Svobodi“.

Iskrena hvala tudi za vse častitke, katere sem prejel pismeno in brzojavno.

Sodrugi in sodružice! Vsem „Svobodam“ želim velikega napredka. Plug je pripravljen! Naj se or